

Yok Oluşum

Fuminori
Nakamura

— Çeviren: —
Cenk
Pamay —

— Dünya
Edebiyatı
Roman —

Fuminori Nakamura, 1977'de doğdu. İlk romanı *Cu* ile 2002'de Şinço Yeni Yazarlar İçin Edebiyat Ödülü'nü kazandı. Ardından *Şako* ile 2004'te Noma Yeni Yazarlar Ödülü'nü, *Tsuçi no Naka no Kodomo* ile 2005'te Akutagawa Ödülü'nü aldı.

2010'da Japonya'nın en önemli edebiyat ödülllerinden Kenzaburo Oe Ödülü'ne layık görülen *Hırsız* 2013 yılında *Wall Street Journal* tarafından 2012'nin En İyi Romanları'ndan biri seçildi.

Nakamura, 2014 yılında Kara Roman'a katkılarından dolayı David L Goodis Ödülü'ne, 2016'da *Yok Oluşum* ile Prix des Deux Magots Bunkamara Ödülü'ne hak kazandı.

Hırsız, Japonya'da 250 bin sattı ve İngilizce ve Fransızca dahil on iki dilde yayımlandı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Şeytan ve Maske
Hırsız

YOK OLUŞUM

Orijinal adı: Watashi no shometsu by NAKAMURA Fuminori

© NAKAMURA Fuminori, 2016

Yazan: Fuminori Nakamura

İngilizceden çeviren: Cenk Pamay

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Orijinal Japonca baskısı Bungeishunju Ltd. tarafından 2016'da yayımlanmıştır.

Türkçe çeviri hakları yazarın izni ve Bungeishunju Ltd. işbirliğiyle Doğan Yayınları'na verilmiştir.

1. baskı / Şubat 2026 / ISBN 978-625-8593-01-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yok Oluşum

Fuminori Nakamura

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Cenk Pamay

Bu sayfayı çevirirsen belki de tüm hayatından
vazgeçmiş olacaksın.

1

Dağ evinde daracık bir oda; masa üstünde, asırlardır burada okunmayı bekliyormuşçasına ilk sayfası açık bırakılmış bir el yazısı metin.

Diğer tek mobilya, basit bir yatak. Her adımda gıcırdayan ahşap bir zemin. İnce camı hafif bir esintiyle bile zangırdayan yorgun bir pencere.

Düşüncelerim çantamdaki envaiçeşit kimlik belgesine kaydı. Bir sigorta kartı, ikametgâh belgesi, hatta bir emeklilik cüzdanı; hepsi Ryodai Kozuka adına. 1977’de doğmuştu, benden iki yaş büyüktü. Japonya’da kimlik başvuruları şaka gibiydi. Kimliklerin hiçbirinde benim fotoğrafım yoktu ama bunları kullanarak pasaport başvurusunda bulunabilirdim. Ryodai Kozuka’nın yerine geçebilirdim.

Sayfalaradaki metne baktım. Kâğıtlar eskiydi, sadece bir klipsle tutturulmuşlardı. Bu müsvedde Ryodai Kozuka tarafından yazılmış olmalıydı. Yerine geçmek üzere olduğum adama ait bir anlatı, hatta bir yaşamöyküsü.

Odanın köşesinde beyaz bir bavul duruyordu. Kalbim biraz daha hızlı attı. O bavulu buraya ben getirmemiştim. Zaten orada

duruyor olmalıydı. Kozuka'nın cesedi. Ağaçlar pencerenin dışındadır dans ediyor, sanki bana bu yerin karanlık ruhunu anlatmak istiyorlardı. Fakat ne yapmam gerektiğini hemen anlamıştım. O bavulu ormana gömecektim ve bu iş tamamen bitecekti.

“Bu sayfayı çevirirsen belki de tüm hayatından vazgeçmiş olacaksın.” Böyle diyordu ilk sayfa. Ama eski hayatımdan vazgeçmeye hiç niyetim yoktu. Onun geride bıraktığı yarım kalmış işleri olabiliirdi belki ama bu benim derdim değildi. Benim tüm istediğim onun kimliğiydi.

Cılız masa lambasının ışığı, tozun üstüne turuncu bir parıltı yayıyordu. Bir sigara yaktım ve dandik müsveddenin sayfasını çevirdim.

Her şey cenaze töreniyle başlamıştı sanırım.

Yakınlarda yaşayan bir kız kaçırılmış, ölü bulunmuştu. Sınıf arkadaşlarımdan birinin kız kardeşi. Kara cenaze giysileri içinde terleyen insanlar etrafta tuhaf tuhaf dolanıyorlardı. Ben o zaman üçüncü sınıftaydım ve karalara bürünmüş bu yabancıların sınıf arkadaşımı kuşatmalarını izliyordum. Arkadaşımdın ana babası tabutun yakınında dikilmiş, ellerinde kayıp kızın portresini tutuyorlardı.

Otuzlu yaşlarında işsiz bir adamı yakalamışlardı. Adam arabaya girsin diye kızı kandırdığına ve tekmeleyip çığlık atmaya başladığında onu öldürdüğüne dair ifade vermişti. Cüsseli bir adamdı, eski püskü basketbol ayakkabıları giyyordu. Onu birkaç kez kasabada dolanırken görmüştüm, yürürken hafif öne eğiliyordu.

Sınıf arkadaşım başka babadan olan kız kardeşini oldum olası sevmediğini söylemişti. Galiba bana bunu

söylemesinin sebebi, benim de sevmediğim ve başka babadan olan bir kız kardeşim olmasıydı.

Salon boşalmaya başlayınca bir şey söylemek üzere yanına gittim. Ağzım kurumuştı. Kısa nefesler alıp veriyordum. Kızın öldürülmesi ve tutukladıkları adam yeterince ürkütücüydü zaten ama beni asıl dehşete düşüren sınıf arkadaşımdaydı. Ona fısıldayarak seslendim. Cenaze salonunu süsleyen ışıklar, yabancıların gergin siluetlerini zeminde dolanan gölgelere dönüştürüyor, gölgeler üst üste biniyor, döşemeyi kaplayan muşambanın üstünde garip, geometrik şekiller oluşturuyordu.

“... Ne oldu?”

İçimde tüm bunlara onun sebep olduğuna dair bir his vardı. Belki de o devasa adam, o işsiz güçsüz ve bir başına bırakılıp karanlık tarafını sergilemekten başka yapacak bir şeyi olmayan –ya da belki de karanlık kendi kendine yayılmıştı– adam perişan halde kasabayı dolanırken güzelim kız kardeşini ona göstermişti. Yoksa sınıf arkadaşım et parçasıyla kandırılan sokak köpeği misali kız kardeşini adama yem olarak mı atmıştı?

O zamanlar şu terimin varlığından haberim yoktu fakat sanırım kusursuz cinayet dedikleri buydu. Kendi ellerini kirletmeden o çılgın, tehlikeli sapığı kıza saldırması için kışkırtmıştı. Ancak sınıf arkadaşım o sırada bana boş bakışlar atıyor, gözleri yaşlarla doluyordu. Tahminimin yanlış olduğunu fark ettim. Anne babası başını okşayarak onu rahatlatmaya çalıştılar. Sıra sıra duran yabancılar da aynısını yaptılar. İçimde çirkin bir his kabardı. Boynumda ve yanaklarımda nabız gibi atan iğrenç bir sıcaklıktı bu. Şaşkınlık içinde arkadaşım baktım, sanki kısıkanıyordum onu. Üst üste binmiş gölgeler tarafından kuşatılmışım.

Söylemeye gerek yok ama genç halimin ağzından çıkanlar şu anki benliğimden geliyor. Oysa o zamanlar zihnim bulanıktı. Fantezilerimden utanıyordum, ancak fantezilerim, kendi iradeleri varmışçasına gitmeyi redd ediyorlardı.

O akşam sözde evim olan yere döndüm. Kız kardeşim beni görünce ağlamaya başladı ve üvey babamın annesi olan, dolayısıyla kan bağımlı olmayan büyükanne me koştu. Kız kardeşim ona vurduğumu, cenaze konusunda yalan söylediğimi, tüm bu zaman boyunca ona sataştığımı iddia etti.

Büyükanne kız kardeşimi sakinleştirip, “Büyükanne halleder bu işi” dedi. Sonra ikimiz kaldık. Ancak bu sefer kız kardeşimin yalan söylediğini anlamıştı. Elinde kil renginde, uzun bir cetveli vardı. İkincil işlevine alışmış, sert bir cetvel. Az sonra olacaklarla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Bana cetveli sadece hafifçe değdirecekti. Benimse tek yapmam gereken canım yanıyormuşçasına çığlık atmaktı, ürkek büyükanne bunun üstüne yumuşayacaktı. O cetvel beni cinayet haberi, tutukladıkları dev adam ve küçük kızın öldürölmesi kadar korkutmuyordu. Büyükanne cetveli *tatami*’nin üstüne koydu ve bana baktı. Sol gözü bulanık, sarıydı. O gözkapığı, zayıf sinirlerin bir belirtisi olarak bazen seğiriyordu.

Büyükannenin oğlu, kız kardeşimin babasıydı ama annem beni onunla tanışmadan çok önce doğurmuştu.

“Suçsuz olduğunu biliyorum, ama onu ürküttün. Anlıyor musun?”

Nasıl anlayabilirdim ki? Kız kardeşime bir kez olsun vurmamıştım.

Ama büyükanne geri adım atmıyordu. Kız kardeşimi her şeyden çok seviyordu. Kardeşime olan sevgisi onu neredeyse ağzına kadar doldurduğundan her gününü yakınlarda daima bir tehdit olduğuna dair bir inançla geçiriyordu ve bu korku ona işkence eden baş döndürücü bir acı olarak kendini gösteriyordu. Sevgi olarak başlayan şey bozulmuş, acısını başkalarından çıkardığı bir deliliğe dönüşmüştü.

Her ikimiz de kız kardeşimin kapının diğer tarafında olduğunu, sopa yememi beklediğini biliyorduk. Büyükanne, isterse beni dövebileceğini anlatan bir ifadeyle bakarak karşılık verdim. Buna dayanırdım. Sorun yoktu. Hemen hallet de aradan çıksın. Gözlerimdeki o ışıltıyla birine böyle baktığım zaman içimde daima keyif verici bir sıcaklık doğduğunu hissedirdim. Büyükanne cetveli savurdu, önümdeki *tatami* zemine vurdu. Kardeşimin koşarak uzaklaştığını duyduk. Bu sadece yetişkinlerin nasıl davrandıklarına dair anlayışımı güçlendirmeye yaramıştı.

Büyükanne perişan halde ayağa dikildi ve bulanık sol gözünün seğiren gözkapağıyla bana kaşlarını çatı. Sanki bana, evimde ne işin var diyordu. Sanki onun dünyasını mahvediyordum. Ona göre ben onun yaşamının mutlu bir yuvaya dönüşmesine engel olan davetsiz bir misafirdim. Onun gözkapağının seğirmesine benim varoluşum neden oluyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, yıllardır ilk kez annemin yanında yatma umuduyla, benim için seçilmiş olan odadan çıktım. Muhtemelen kasabada olanlardan ötürü dehşet içindeydim ve kendi düşüncelerimden bile öylesine korkmuştum ki teselliği onda arıyordum. Yahut cinayet belki de içimde bir şeyi, annemin ya-

tıstırmasını istediğim bir hissi uyandırmıştı. Koridor çıplak ayaklarıma soğuk geliyor, benim sıcaklığımı reddediyordu sanki. Anneme karnım ağrıyor dersem odama geleceğini düşünüyordum.

Kapının önünde durdum çünkü birinin sesini duydum. Babam annemle konuşuyordu.

“Ama bugün yine ağladı, değil mi? Nedir ulan bu? Neden kardeş gibi davranıp geçinemiyor bunlar?”

“Ben, özür dilerim. Aynı şeyi ben onlara hep söylüyorum.”

“Bak, bu bir sorun haline geldi. Annem bile bu konuda başımın etini yiyor. Ofiste kavgadan gelip kendi evimde kavga ediyorum.”

“Özür dilerim.”

“Bana öyle baktığında bunların suçlusu benmişim gibi oluyor, farkındasın değil mi? Böyle mi düşünüyorsun?”

“Ben...”

Babamın anneme vurduğunu duydum. Kalbim hızlandı. Hep oluyordu bu. O sesi her duyduğumda bacaklarım titrer, tüm kaslarım taş kesilirdi.

“... Ben çocuklarını döven babalardan değilim. O herifler insanlıktan nasibini almamış. Ama sen, sen yetişkinsin. Öyleyse söyle bana, neden geçinemiyorlar? Kavga etmelerinden nefret etmiyor musun? Neden herkes sürekli kavga ediyor?”

Babamın anneme vurma sesleri devam etti. Annem küçük çığlıklar attı. Kapının önünde durmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Gümüş kapı kolu karanlıkta öylece parlıyordu. Kapı son derece çürük ve incedi. Kapıyı açsam tüm hayatım bir anda değişebilirdi.

Babam şiddeti artırdı. Annemin boğuk çığlıkları yükseldi. Fakat sonra tuhaf bir şey oldu. Çok geçmeden babamın nefesi kesik kesik gelmeye başladı, zeminden sumo güreşi yapıyorlarmuşçasına gümbürtüler geldi, annemin çığlıklarıysa daha ziyade nefes sesine, mücadele ediyormuş fakat bundan zevk alıyormuş gibi bir şeye dönüştü. Zeminden gelen çarpma sesi devam etti. Yine mi yapıyorlardı? Bunu sadece bir kez, yarım saniyeliğine görmüştüm. Babam annemi boğuyor, sanki onu sonsuza dek benden alıyor, ama annem bundan zevk alıyormuşçasına sesler çıkarıyordu. Kapı bana fısıldadı: *Aç da gör—neden bu defa uzun uzun, dikkatlice bakmıyorsun? O küçük zihnini kökiinden sarsacak bir şey görsene hadi.* Her nedense bu ses izlediğim bir animedeki şu karaktere çok benziyordu.

Yeterince uzun süre bakarsan bir daha asla aynı olamayabilirsin.

Ancak odama döndüm ve doğruca pelüş hayvanıma yöneldim. Böyle kız gibi davrandığım için utanıyordum ama kendi kendime, pelüş hayvanım erkeksi olduğu sürece bunun normal olduğunu söyledim.

Görünüşe göre annemle babam da kasabada olup bitenler konusunda benim kadar üzgünlerdi.

Dışarıda onlardan muhtemelen daha çok vardı. Başka deliler, tutukladıkları adamdan başka manyaklar da vardı. Manyak insanların hepimizi boğduğunu, biri öldü diye çingar çıkaran aptal yabancı kalabalığını boğduğunu hayal ettim. Delirmiş devler bizi eziyor, birer hiçmişiz gibi boğazımızı sıkıyorlardı. Korkmak için yeni bir sebebimiz vardı artık.

Gidebileceğim bir yerim vardı benim. Nefes almakta zorlandığım zaman gittiğim bir yer.

Ev yüksek bir araziye inşa edilmişti. Arka kapının hemen önünden eski tren rayları geçiyordu. Çitlerin üzerinden atlayıp ormana doğru yokuşu çıkınca, yamaçta tüm kasabayı görebildiğim bir açıklığa varıyordum. Alan yaklaşık dört metre genişliğindeydi. Dik bir uçurumdu ama manzara kocamandı ve göz alabildiğince öteye uzanıyordu.

Eskiden orada oturarak çok vakit geçirirdim. En çok hatırladığım şey ağaçlara bakmamdı.

O ağaçların ne kadar şanslı olduğunu düşünürdüm. Dikilip durmaktan başka düşünülecek ya da yapılacak hiçbir şey yok. Oraya çıktığımda, uzun ağaçların arasında yalnızlığımı tutunmayı bırakır, bir bütünün parçası gibi hissederdim. Ağaçlara insani nitelikler mi atfediyordum yoksa kendimdeki bu nitelikleri mi inkâr ediyordum, söylemesi zor. Ancak gece olduğunda, ağaçlar sanki üzerime çöküyor, dehşetli nesneler olarak tepeden bana gözlerini dikeyyorlardı.

Rüzgârda sallanışlarıysa daha da korkutucuydu. Fakat bazen orada kalır, korkuya katlanırdım. Bunun beni daha güçlü kılacağını düşünürdüm. Sanki orada kıpırdamadan durmak, karşıma ne çıkarsa çıksın dayanabileceğim anlamına geliyordu. Böylece karanlıkta, ifadesizce sallanan ağaçlar tarafından yutularak, kıpırdamadan dururdum. Ben kendimi hep böyle sınırdım, sınıf arkadaşlarımla birbirimize meydan okuduğumuzda kendimi göstermeye can atardım. Ecelime susadığımdan değil; beni güçlendirmek için bir ritüeldi bu.

Kız kardeşimi neden böylesi özel bir yere getirmiştim ki? Bir süredir bu konuda başımın etini yiyordu. Gizlice bir yere gittiğimi fark edince onu da götürmem için yalvarmıştı. Kardeşim bana her zaman düşman

kesilmezdi. Tamam, güvensiz hissettiğinde içindeki çocuksu şeytan baş gösteriyor olabilirdi ama çoğu zaman sevimli, gülümseyen bir çocuktur. Benim davetsiz bir misafir olduğumu sezgisel olarak fark etmişti herhalde ve temsil ettiğim dengesizlik, kafasını karıştırıyordu büyük ihtimalle. Cenaze törenini duyduğunda, çocukça bir şekilde, ölenin ben olduğumu varsaymıştı herhalde. Eve geldiğimi gördüğünde bir yandan üzümlüp diğer yandan oh çekmiş, duyguların altında öyle bir ezilmişti ki dengesi bozulmuştu.

Ona vurduğumdan ötürü özür dilemek için kız kardeşimi buraya getirmiştım. Elbette ona hiç vurmamıştım, ancak benim çocuk kız kardeşim bunu bir gerçek olarak görüyordu ve ben de ne kadar çocuk olursam olayım, bunun bir gerçek olmadığını bilmeme rağmen suçluluk duyuyordum.

Oraya vardığımızda kardeşim sevinç çılgılığı attı. Fakat saat zaten geç olduğundan hızlıca bakıp eve döndük. Ancak o gece kız kardeşimin uçurumdan düştüğünü gördüğüm bir kâbus bana musallat olunca yatakta bir türlü sakinleşemedim.

Ertesi gün, ona oraya bir daha gidemeyeceğini söyledim. Oraya tek başına gitmemeliydi. Buna surat astı. Bana sırf onun ağabeyim diye (kendi sözleri) oranın sahibi olamayacağımı söyledi. Orası ona da aitti.

İçimde kaygı dolu bir his büyüdü. Her gün kız kardeşim eve geldiğinde onu görüp oh çekiyordum. “Çıktın mı oraya?” diye sorduğumda kimi zaman başını aşağı yukarı sallıyordu.

“Oraya gitmemen gerek.”

“Ama eğlenceli. Bir dahakine Maho’yu da götürüyorum” dedi içi peluş rakununu kastederek.

Her seferinde endişem büyüyordu. Bu duygu öyle bir noktaya ulaşmıştı ki bazen nefes almakta zorlanıyordum.

Bir hafta, sonra bir ay, sonra iki ay geçti.

Kız kardeşim için o kadar korkuyordum ki resmen ona yalvarıyor, oraya bir daha gitmesine izni olmadığını tekrar tekrar söylüyordum. Dinlemiyordu. Sanki beni böyle görmekten zevk alıyordu.

Okuldan döndüğüm zamanlar evde değilse aklımı kaçıırıyordum. Onu aramak için evden çıkmak zorunda kalıyordum. Ama gizli yere gittiğimde orada olmuyordu. Düşmüş müydü? Bacaklarım titrer, pelte gibi olurdu. Uçurumdan aşağı baktığımda, ondan hiçbir iz göremezdim. Her seferinde eve sersem halde döner, sonra da benden önce eve geldiğini öğrenirdim. Bu olduğunda yaşadığım his, boğazımdan aşağı ağır bir nesnenin geçmesi kadar belirgindi. Ağzımdaki lokmanın boğazımda kalmasından, yuttuğum her lokmanın takoz gibi boğazıma takılmasından korkar hale gelmiştim artık, öyle ki bu yüzden minik lokmalar alıyordum. Uykularımdan uyandığımdaysa kalbimin deli gibi attığını fark ediyordum. Sonra yatakta dönüp duruyor, yan yatmaya çalışıyordum ama kalp atışlarım güm güm yatağa vuruyor, yastığıma bastırdığım kulağımda yankılanıyordu.

Bu durum en nihayetinde tuhaf bir his uyandırdı. İlk kez şimdi bunu kelimelere dökmeye çalışırken şöyle bir şey çıktı ortaya:

Kardeşim uçurumdan düşene kadar bu işkence bitmeyecekti.

Benim istediğim bu değildi. Lakin kız kardeşimin ne zaman düşeceğine dair aklımdan gitmek bilmeyen

o rahatsız edici soru, beni bir çözüm düşünmeye yöneltmiş olmalıydı. Ne olacağı, her ne şekilde olacağı umurumda değildi, yeter ki bu kaygı son bulsun.

İşte bu yüzden kız kardeşim oraya bir daha gidebilir miyiz diye sorduğunda ve tek başına oraya gitmeyeceğine söz verdiğinde ona teşekkür ettim. Oraya tek başına gittiğini biliyordum, ancak bana kalırsa kapımızın dışında bizi bekleyen tehdidi hissetmişti ve yanında olayım istiyordu. Daha sonra öğrendim ki bir süre önce biri orada intihar etmişti. İmkânsız aşktan mustarip genç bir adam, duygusallıkla kendi hayatına son vermişti. Belki de bizi oraya çeken şey çocuklara özgü gizli bir saklanma yeri bulma isteği, anne babamıza karşı erken bir isyandı ve bizim yaşımızdaki çocuklar için yaygın bir durumdu. Gerçi geriye dönüp baktığımda bundan o kadar emin değilim.

Kız kardeşim peluş rakunu Maho'yu da yanına almıştı. Bir pazar akşamıydı. Hava kararmadan eve dönmemiz gerekiyordu.

Oraya vardığımızda, yaramazlık peşinde koşan bir çocuk kadar hiperaktifti. Rakun Maho'yu yanına oturtmuş, evcilik oynayacağımızı ilan ediyordu.

Ben ve kardeşim karı kocaydık, rakun Maho da bizim kızımızdı. Gizli yerimin evcilik oyununa dönüşmesi beni sinir ediyordu. Üç gidiyordum yahu ben! Onunla evcilik oynamak sonsuza kadar sürüyordu, oysa hava kararmadan eve varmamız gerekti, bu yüzden reddettim – ne de olsa beni büyükanne söyleyemezdi. Ağlamaya başladı, bana sırtını döndü ve eve gitmemi söyledi. Ancak bir dahaki sefere tek başına geleceğini söyleyince boğazım düğümlendi ve bir daha nefes alamayacakmış gibi hissettim. Kaygı

geri gelmişti. Onu sakinleştirmeyi umarak arkadan yaklaştım. Sırtı bana dönüktü ama oyuncak rakunu bana dik dik bakıyordu. Pislik içindeki bu peluş rakun, ne kadar güçsüz olursa olsun beni tehdit ediyordu. Kendime neden ondan korktuğumu sordum. Altı üstü oyuncak bir hayvandı bu; kız kardeşimi ona yaklaşıyorum diye uyaramazdı. Ancak her nedense aklımdan geçen buydu. Gitgide yaklaşırken, aklıma onu şaşırtmak gelmişti. Bu ona buranın ne kadar tehlikeli bir yer olduğunu gösterirdi. Muhtemelen buraya bir daha gelmesine engel olurdu. Birdenbire omuzlarından yakalarsam onu korkutur, bir yandan onu tuttuğum için de düşmesini engellerdim. Zihnimde bu, gevşekçe dolanmış ve çözölmekte olan siyah bir ipliği seyretmek gibiydi. Ellerim neredeyse kardeşimin üstündeydi. Boğazımdaki yumru kalınlaşmış, işin ilginç kalbim hızlanmıştı. Zihnimdeki siyah ipin ucu, tellerine ayrılıp dallandı ve en nihayetinde gözlerimin önünde, cenaze törenindeki zeminde beliren geometrik desenler ve üst üste binen koca gölgelerle birleşti. Bir genç kızın ölümü için yas tutan kasaba geldi aklıma. Gencecik bir kızın ölümüyle sarsılmış, birbirini kucaklayan bir anneyle baba. Bu görüntüleri aklıma bir şey geri getiriyordu. Nabzım feryat ediyor, sanki tehlikeye karşı beni uyar-mak istiyordu. İleri uzandım, sağ elimle kız kardeşimin minicik omzunu tuttum. Bunu yapar yapmaz beş parmağımın beşinde de tuhaf bir duygu hissettim. Sanki asla dokunmamam gereken bir şeye dokunmuştum. Kız kardeşim hızla elimi çekti ve aynı sırada rakunu elinden bıraktı.

Zayıf, minik kız kardeşim onu yakalamaya çalışırken dengesini kaybetti, sol ayağı uçurumdan

aşağı kaydı. Şaşkınlık içinde onu izledim. O tüm bu hareketleri kendi başına yaparken onu izliyordum. Kaçınılmazı deneyimlercesine onu seyrederken, boğazımdaki yumrunun aşağı kayıp ortadan kaybolduğunu hissettim.

Kız kardeşimi ta en başta neden oraya getirmiştım ki? İçimde ona vurduğum için vicdan azabı çekiyordum, bunu biliyorum. Tamam, ona vurmamıştım bunu da biliyorum ama kendi çocuksuluğumla bu sapkın suçluluk duygusu hep devam etmiş, sonunda bir özür olarak onu yanımda götürmek düşüncesi karşı konulamaz hale gelmişti. Eğer niyetim cinayet olsaydı, eminim ki onu oraya götürmekten çok korkardım çünkü ben bir korkağım. Vicdan azabımda tuhaf bir taraf vardı. Sanki onu öldürdüğüm için, öldürmeden önce suçluluk duymaya başlamış, bunu telafi etme çabasıyla onu oraya getirip delice bir zihinsel döngüye girmiştım.

Bana yabancı gelen, davul gibi atan kalbim durmak bilmiyordu. Kız kardeşime oradan uzak durmasını bu kadar ısrarla söylememe neden olan şey neydi acaba, zira bunun tam tersini yapacağını adım gibi biliyorken?

Üçüncü sınıfa giden bir çocuğun beyninin ortaya attığı parlak fikir, onu şaşırtmak olmuştı. Benim kadar küçük bir çocuk, bu kadar yoğun bir cinayet arzusu taşıyabilir miydi gerçekten? Her halükârda gerçek sorun, eylemlerimin sonucuydu. Birinin konuştuğunu duydum: “Birisi onu itmiş olmalı.” Her zaman seyrettiğim animedeki karakterin sesi. Onu iten kişi bendim hiç şüphesiz.

Bacaklarımın dermanı kesildi. Nefes vermek, nefes almak, sesimi kullanmak şöyle dursun hiç hareket edemiyordum. Hemen oracıkta uykuya dalmaya hazır halde yere çöktüm. Ama animedeki o ses durmak bilmiyordu. Durmadan konuşuyordu. Şöyle diyordu:

“Onu iten sen değilsen eğer, hayatın daha da beter hale gelmek üzere.”

"Bu sayfayı çevirirsen belki de tüm hayatından vazgeçmiş olacaksın." Böyle diyordu ilk sayfa. Ama eski hayatımdan vazgeçmeye hiç niyetim yoktu. Onun geride bıraktığı yarım kalmış işleri olabilirdi belki ama bu benim derdim değildi. Benim tüm istediğim onun kimliğiydi.

Yok Oluşum, insan ruhunun keşfine, travmanın bireyi nasıl şekillendirdiğine ve karanlık tutkuların insanı nasıl bir katile çevirebileceğine dair bir roman. *Hırsız ile Şeytan ve Maske* romanlarının yazarı Nakamura'dan acı, aşk, intikamla dolu bir bilmece...

Camus ile Chandler, *Yok Oluşum*'da illüzyonlu aynalar üzerinden Japonya'da buluşuyorlar... Nakamura'nın dünyasında hepimiz günahlarımızla olduğu kadar (belki daha çok) cahilliğimizle lanetlenmişiz. Kimiz? Burada ne yapıyoruz? Bu soruların yanıtlarını bilmiyoruz ama zaten bunun önemi de yok. "Bu sayfayı çevirirsen belki de tüm hayatından vazgeçmiş olacaksın", gerçekten. Nakamura için bu bir seçimden çok, kaçınılmaz olan.

— *Los Angeles Times*

